

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.780 van 21 november 2002
in de zaak A. 98.262/VII-23.117.**

In zake :
1. Marc LAMOTTE,
2. Marcel PLAS,
3. Rik DESMEDT,
4. Jean-Pierre DE SMEDT,
5. Rik DE BAERDEMAEKER,
6. Paula VAN DEN EYNDE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Dansaertstraat 92.

tussenkommende partij :

de n.v. GILSIM,
die woonplaats kiest bij
advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en
B. ROELANDTS,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157 A.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marc LAMOTTE, Marcel PLAS, Rik DESMET, Jean-Pierre DE SMEDT, Rik DE BAERDEMAEKER en Paula VAN DEN EYNDE op 11 december 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 24 augustus 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat de n.v. GILSIM had ingesteld tegen het besluit van 27 maart 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een dierenpension voor 300 honden en 100 katten, gelegen aan de Elshout 5 te Asse, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en aan de

n.v. GILSIM de vergunning wordt verleend om op bovenvermeld adres een dierenpension voor maximum 160 honden en 100 katten te exploiteren;

Gelet op het arrest nr. 96.811 van 21 juni 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting, ingediend door de verwerende partij;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 15 oktober 2001;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2001 die de tussenkomst van de n.v. GILSIM toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ph. VAN WESEMAEL die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoekers, van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat S. BOULLART die, loco advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de **feitelijke** gegevens in de huidige stand van het geding als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 december 1999 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse een aanvraag in voor het exploiteren van een dierenpension annex inrichting voor het kweken van honden, met het bijbehorende lozen van 80 m³/jaar bedrijfsafvalwater en het winnen van 80 m³/jaar grondwater, te Asse, Elshout 5.

In een bij de aanvraag gevoegde toelichting verklaart de aanvrager dat hij de exploitatie beoogt van een "dierenpension met een minimum van 100 en een maximum van 400 dieren" (honden en katten).

Het dierenpension zal ondergebracht worden in de gebouwen van een voormalige varkenshouderij.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag, dat gehouden wordt van 22 januari 2000 tot en met 22 februari 2000, worden 153 bezwaarschriften, waarvan 143 identieke, ingediend.

1.3. Met een besluit van 27 maart 2000 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse de gevraagde vergunning.

De vergunningsweigering is hoofdzakelijk ingegeven door stedenbouwkundige motieven.

1.4. Op 4 mei 2000 tekent de tussenkomende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant beroep aan tegen de weigering van de gevraagde milieuvergunning.

In het beroepschrift wordt onder meer het volgende gesteld :

"Dat vooreerst in het bestreden besluit ten onrechte gesteld werd dat de milieuvergunningsaanvraag niet verenigbaar zou zijn met de ruimtelijke en de stedenbouwkundige voorschriften.

Dat de percelen waarop de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft, volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, gelegen zijn in het agrarisch gebied.

Dat overeenkomstig de omzendbrief RO/97/5 kennels met uitgeruste hokken voor minstens 100 dieren uitdrukkelijk als para-agrarische bedrijven en derhalve als toelaatbaar in het agrarisch gebied moeten worden aanzien.

Dat inderdaad volgens dezelfde omzendbrief ernaar moet worden gestreefd om deze para-agrarische bedrijven slechts toe te laten in delen van het agrarisch gebied, welke vanuit landbouwkundig oogpunt reeds structureel zijn aangetast, zodat de inplanting niet schaadt aan de bestaande bedrijven.

Dat in casu de vergunning gevraagd werd m.b.t. de bestaande (weliswaar aan te passen) gebouwen van een verlaten varkenshouderij.

Dat ter plaatse een verwevenheid van functies voorkomt zoals o.a. een voetbalterrein, een afbraakbedrijf en een tuinbouwbedrijf.

Dat de gevraagde inplanting derhalve aanvaardbaar is.

Dat in casu het college van Burgemeester en Schepenen de vergunning in ieder geval ten onrechte heeft geweigerd door te verwijzen naar residentiële bewoning, terwijl in het agrarisch gebied de te realiseren doelstelling landbouw is en residentiële bewoning slechts als uitzonderlijke gebruikswijziging en mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, kan worden toegestaan".

Het beroep wordt ontvankelijk verklaard op 16 mei 2000.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het advies van de gezondheidsinspectie, van 15 juni 2000, is gunstig.

b. Eveneens op 15 juni 2000 adviseert het bestuur milieuvergunningen ook gunstig over de aanvraag.

c. Door de afdeling water wordt een gunstig advies verleend over de winning van grondwater.

d. Door de provinciale milieuvergunningscommissie wordt op 2 augustus 2000 voorgesteld om de vergunning gedeeltelijk te verlenen (namelijk voor 160 honden en 100 katten : "aantal dat kan gehuisvest worden in de stallen waarvoor het uitvoeringsplan is bijgevoegd").

1.6. Met het bestreden besluit van 24 augustus 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het beroep gedeeltelijk gegrond verklaard en wordt aan de tussenkomen partij de vergunning verleend voor het exploiteren van een dierenpension voor maximaal 160 honden en 100 katten (aldus wordt de vergunning slechts gedeeltelijk verleend wat betreft het gevraagde aantal honden);

2. Overwegende, wat de **ontvankelijkheid van de vordering** betreft, dat de tussenkommende partij in haar memorie opwerpt dat de vierde verzoeker niet meer over het rechtens vereiste belang beschikt, nu hij zijn eigendom heeft verkocht en niet meer in de omgeving van de inrichting woont; dat de betrokken verzoeker dit niet betwist; dat de vordering in hoofde van die verzoeker bijgevolg niet langer ontvankelijk is;

3.1.1. Overwegende, wat de **grond van de zaak** betreft, dat de verzoekende partijen als eerste **middel** het volgende aanvoeren :

"Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 2 van de voor het Vlaamse Gewest gecoördineerde Stedenbouwwet, uit de schending van het K.B. van 7 maart 1997 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, uit de schending van artikel 11.4.1. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, uit de schending van artikel 52, 3° van het Vlarem I-besluit, en uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht der bestuurshandelingen.

Doordat bij het bestreden besluit de milieuvergunning wordt verleend voor de uitbating van een dierenpension voor max. 160 honden en max. 100 katten en het kweken van honden.

Terwijl het perceel waarop de bestreden milieuvergunning betrekking heeft, gelegen is in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, waar overeenkomstig de vigerende bestemmingsvoorschriften slechts plaats is voor de voor het landbouwbedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

En terwijl ook een milieuvergunningsaanvraag dient getoetst te worden aan de geldende planologische voorschriften.

En terwijl een dierenpension onmogelijk als een agrarisch of para-agrarisch bedrijf kan worden beschouwd, nu hierbij geen sprake is van een grondgebonden karakter van het bedrijf, een nauwe relatie met het landbouwproductieproces of een stricte relatie met de voortgebrachte landbouwproducten.

En terwijl immers niet kan worden betwist dat een honden- en kattenpension vreemd is aan de landbouw, en zuiver commercieel en dienstverlenend van opzet is (cf. R.v.St., VAN DEN BUSSCHE, nr. 64.754, 25 februari 1997).

En terwijl in casu, naast de agrarische bestemming, ook het criterium van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening niet mag veronachtzaamd worden door de besturen die kennis nemen van aanvragen die zich beroepen op het para-agrarisch karakter van de geplande activiteiten.

En terwijl de concrete argumenten die beroepers betreffende de inplanting, de omvang, de aard en de hinderlijkheid van het dierenpension hadden ontwikkeld in hun bezwaarschriften, in het bestreden besluit niet afdoende worden weerlegd.

En terwijl de motivering aangaande de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening in het bestreden besluit totaal ontbreekt,

niettegenstaande de uitgebreide beschouwingen die beroepers daaraan hadden gewijd in hun bezwaarschriften";

3.1.2. Overwegende dat de **verwerende partij** in haar memorie van antwoord repliceert :

"(...)

Hierbij kan verwezen worden naar het standpunt van de hogere overheid ivm de toepasselijkheid van de desbetreffende regelen, en meer bepaald naar de volledige tekst van het standpunt van de desbetreffende bevoegde minister van R.O. (vragen en antwoorden nr. 1 dd. 4 oktober 1996) :

'In een woongebied met landelijk karakter kunnen kleinere hondenpensions wel worden aanvaard mits de lokale omstandigheden daarvoor geschikt zijn. Dit wil zeggen : geïsoleerde ligging, weinig of geen verkeer, verspreide bebouwing en dun bevolkt.

Grotere pensions kunnen eventueel in kleine geïsoleerde industriegebieden (meer specifiek de KMO-gebieden) of uithoeken ervan worden opgericht, indien de ligging ervan zodanig is dat er weinig of geen verkeer is te verwachten.

Grotere pensions vergen eigenlijk een geïsoleerde vestiging in agrarisch gebied. Ze kunnen in de regel evenwel niet als nieuwe vestiging in agrarisch gebied worden aanvaard, gelet op de huidige situatie van het agrarisch gebied. Ik denk daarbij aan de aanwezigheid van grote aantallen gedesaffekteerde bedrijfszetels, de toegekomen suburbanisatie-druk op het gebied, de nood aan vrijwaring van de externe landbouwstructuren, de groeiende vraag naar het behoud van de open ruimte. Ook vormt een hondenspension geen zuiver agrarisch of zuiver para-agrarisch bedrijf, maar wel een agrarisch-verwant bedrijf.

Ze kunnen wel worden aanvaard in agrarisch gebied in bestaande bedrijfsgebouwen of gedesaffekteerde landbouwzetels (verlaten bedrijfsruimten).

De aanwezige bedrijfsgebouwen kunnen hiertoe rechtstreeks in gebruik worden genomen en eventueel worden aangepast of uitgebreid indien de noodzaak bewezen is. Wel zal de gevraagde vestiging nog door de afdeling Land van Aminal worden getoetst aan de inpasbaarheid/aanvaardbaarheid ten opzichte van de plaatselijke externe landbouwstructuren.

Dit wil zeggen dat de agrarische bestemmings- verwezenlijking van het omgevend landbouwgebied niet in het gedrang mag worden gebracht. In dit opzicht vallen de eigenlijke inrichtingen van de hondenspensions zelf niet onder de volumebeperkingen van het decreet van 13 juli 1994 inzake artikel 79 op de zonevreemde constructies.

Deze beperkingen gelden echter wel ten aanzien van het residentieel gebruik (de woning dus) en ander zonevreemd gebruik. Ze gelden niet ten aanzien van constructies voor het kweken van dieren of planten en het houden van dieren (met uitzondering van recreatieve doeleinden).'

Dit standpunt werd nogmaals bevestigd in 'Vragen en Antwoorden' nr. 11 dd. 7 maart 1997 (vraag nr. 194) waarbij, wat de verenigbaarheid betreft, verwezen wordt naar de desbetreffende Vlaremvoorwaarden, alwaar enkel verbodsbepalingen opgenomen zijn wat betreft woongebieden, ander dan een woongebied met landelijk karakter.

Wat de toelaatbaarheid van een dergelijke inrichting betreft, deze beoordeeld moet worden door de vergunningverlenende overheid om te besluiten :

'De passende oplossing, die uiteindelijk mee wordt bepaald door de appreciatie in beide bevoegdheidsdomeinen, wordt beoordeeld en voorgesteld in het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, waar vertegenwoordigers van de respectievelijke administraties aanwezig zijn'.

In casu werd een unaniem gunstig advies uitgebracht.

De beslissing werd derhalve genomen conform de desbetreffende regels en toelichtingen (zoals ook in de omzendbrief dd. 8 juli 1997 betreffende inrichtingen in toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen).

Verzoekende partij is zich hier blijkbaar van bewust nu zij in het tweede onderdeel van dit middel erop wijst dat ook het criterium van de verenigbaarheid niet mag veronachtzaamd worden door de besturen die kennisnemen van aanvragen die zich beroepen op het para-agrarisch karakter van de geplande activiteiten.

In het bestreden besluit wordt precies aandacht gegeven aan deze verenigbaarheid en werd trouwens, zoals ook de verzoekers in hun inleidend verzoekschrift aangeven, de vergunning gedeeltelijk beperkt.

Er werden ook concrete maatregelen voorgesteld om risico's voor externe veiligheid, hinder en effecten op het leefmilieu tot een aanvaardbaar minimum te beperken.

(...)

Hierbij dient eraan herinnerd te worden dat Uw Raad indertijd reeds geoorloofd heeft dat :

'niet valt in te zien waarom het begrip 'para-agrarisch' restrictief zou moeten worden uitgelegd, noch waarom dergelijk bedrijf aan de grond moet zijn gebonden of in het verlengde liggen van een aan de grond gebonden activiteit; dat immers luidens het aangehaalde artikel 11 de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de 'ruime' zin; dat het gebruik van de term 'ruime' zin betekent dat het 'begrip landbouw' niet restrictief, doch extensief moeten worden opgevat.

(arrest 56.420 dd. 23.11.1995 - NV Allemeersch)

(...)

In diverse andere arresten heeft Uw Raad sedertdien deze niet-restrictieve benadering bevestigd (cfr arrest 64.964 dd. 4.3.1997 (NV DEJAEGHERE) en 66.898 dd. 24.6.1997 (CUVELIER & Crst)).

Het is in het licht daarvan dat de nieuwe omzendbrief dd. 8.7.1997 het licht zag.

(...)

Ook werd thans niet langer een restrictieve, maar meer extensieve benadering van de problematiek van de 'para-agrarische bedrijven' nagestreefd, met echter in hoofdzaak de nadruk op de goede plaatselijke ordening.

(Opm. wat dit laatste criterium betreft heeft Uw Raad, die zich niet in de plaats van de betrokken overheid kan plaatsen, slechts een marginaal toetsingsrecht).

In het bijzonder wordt aandacht besteed aan 'andere para-agrarische bedrijven' die minder afgestemd zijn op de grondgebonden landbouw, waarbij als beleidslijn werd vooropgesteld dat deze slechts zullen worden toegelaten in de delen van het agrarisch gebied, welk vanuit het landbouwkundig oogpunt reeds structureel zijn aangetast, zodat hun inplanting niet schaadt aan de bestaande bedrijven (BS 23.8.1997 p. 21675) en waarbij vervolgens uitdrukkelijk verwezen werd, enerzijds naar paardenfokkerijen en anderzijds naar hondenkennels. (max 100).

In het arrest nr 64.754 dd. 25.2.1997 (S. VAN DEN BUSSCHE) werd, ondanks deze extensieve interpretatie gesteld dat een hondenasiel niet thuishoort in een agrarisch gebied, daar waar de verwerende partij in die zaak had ingeroepen dat één en ander in de lijn van de toelichting bij het KB van 28.12.1972 lag dat toen ook aangaf dat bijzondere para-agrarische bedrijven o.m. 'het stallen van dieren voor niet-landbouwkundige doeleinden betrof', redenering die niet door Uw Raad gevolgd werd nu het ging over een honden- en kattenasiel waarbij 'zowel de gemeente bevrijd wordt van

loslopende dieren en de privé-personen zich konden ontdoen van lastige dieren'.

Vermits een dergelijk asiel, zoals in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd werd, niet te vergelijken is met de huidige uitbating, die bovendien inderdaad verder ook volledig in de gebouwen van de oude varkensstallen zal plaatsvinden, werd, na het zorgvuldig afwegen van alle argumenten terzake (en waaromtrent praktisch enkel positieve adviezen werden afgeleverd) ook de bestreden vergunning toegestaan.

(Opm. In het arrest van Uw Raad dd. 96.811 wordt dit onderscheid niet (meer) gemaakt, en wordt mogelijk per vergissing, integendeel het arrest VAN DEN BUSSCHE ingeroepen als betreffende een honden- en kattenpension).

In de bestreden beslissing werd nochtans uitvoerig ingegaan op het desbetreffende onderscheid (zoals ook door Uw Raad herhaald een onderscheid zal gemaakt worden tussen paardenfokkerijen en -manèges), trouwens met uitdrukkelijke verwijzing naar het arrest VAN DEN BUSSCHE, dat ingeroepen werd door de milieu-ambtenaar van de Gemeente Asse, die met raadgevende stem de besprekingen van de PMVC bijwoonde. - zie bestreden beslissing p. 3 en wat de 'hinder' betreft inzonderheid ook p. 4 t.e.m. 8.

Zowel wat de onderbrenging in bestaande verlaten bedrijfssites (een grootschalige varkenskwekerij), als wat het aantal dieren betreft, was er in casu niet het minste probleem.

Het is om deze verschillende motieven, dat verwerende partij van oordeel was dat, in tegenstelling tot de kortgeding procedure een en ander verder diende uitgespit te worden, vooral gelet op de klaarblijkelijk tegenstrijdigheid met de terzake door de hogere overheid en beleid ingenomen standpunten.

De nuancering en verduidelijking die hierbij met invoering van het begrip 'agrarisch verwant bedrijf' aangebracht werd, biedt daarbij duidelijk een oplossing en houvast voor de nabestemming van gedesaffectedeerde landbouwzetels, zonder dat daarbij de open ruimten nog verder moet worden aangetast, en is veel minder 'zone-vreemd' dan in dit agrarisch gebied bvb gewone bewoning toe te laten";

3.1.3. Overwegende dat de **verzoekende partijen** in hun memorie van wederantwoord niets wezenlijks toevoegen aan de argumentatie ontwikkeld in hun verzoekschrift;

3.1.4. Overwegende dat de **tussenkomenende partij** in haar verzoekschrift tot tussenkomst en in haar memorie betoogt :

"1. Voorwerp van de aanvraag.

Cruciaal voor de beoordeling van onderhavige casus is de exacte omschrijving van de door de tussenkomenende partij geplande activiteit.

Een prima facie-evaluatie van het dossier zou tot de conclusie kunnen nopen dat het voorwerp van onderhavige vergunningsaanvraag erin bestaat dat de tussenkomenende partij voornemens is een dierenpension te exploiteren.

Zo geven de verzoekende partijen weliswaar blijk van een juist inzicht inzake het voorwerp van de vergunningsaanvraag, ingediend door de tussenkomenende partij, nu het voorwerp ervan - volgens de in bijlage I van Vlarem I opgenomen indelingslijst - in het annulatieverzoekschrift correct wordt omschreven als een 'dierenpension voor max. 160 honden en max. 100 katten

en het kweken van honden'. Markant is evenwel dat het betoog van de verzoekende partijen enkel en alleen is opgebouwd rond de beweerde planologische onbestaanbaarheid van een dierenpension (zie de alinea's 5 en 6 van blz. 4 en alinea 2 van blz. 5 van het annulatieverzoekschrift).

De Raad van haar kant omschreef het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag als een 'tijdelijke opvang van honden en katten van particulieren in een asiel'.

In de milieuvergunningsaanvraag werd het voorwerp ervan door de tussenkomende partij in globo als dierenpension omschreven. Echter, uit de bij de milieuvergunningsaanvraag gevoegde bijlagen, die integrerend deel uitmaken van het aanvraagdossier, inzonderheid uit de bijgevoegde erkenningsaanvraag (bijlage 2) blijkt dat de tussenkomende partij de intentie had in de bestaande landbouwgebouwen een hondenkwekerij, een dierenpension en een handelszaak voor dieren te exploiteren. Er wordt expliciet geen erkenning gevraagd voor een kattenkwekerij en/of een dierenasiel (beide activiteiten werden uit de erkenningsaanvraag geschrapt). In die zin werd het te beoordelen voorwerp van de aanvraag in het schorsingarrest dd. 21 juni 2001, alwaar sprake is van een dierenasiel, niet helemaal correct weergegeven.

2. Para-agrarische activiteit ?

In eerste instantie rijst de vraag of de voornoemde functies bestaanbaar zijn met de bestemmingsvoorschriften vervat in artikel 11.4.1 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

Hierin is expliciet bepaald dat para-agrarische activiteiten ook principieel in landbouwgebied zijn toegelaten. De tussenkomende partij laat opmerken dat zij precies omwille van die principiële bestaanbaarheid met de bestemming 'agrarisch gebied' (op 28 november 1999) tot aankoop van het landbouwbedrijf is overgegaan, temeer in de verklarende omzendbrief bij dit K.B., te weten de omzendbrief RO/97/5 van 8 juli 1997 (B.S., 23 augustus 1997), uitdrukkelijk is bepaald dat ook para-agrarische bedrijven, die minder op de grondgebonden landbouw zijn afgestemd in het agrarisch gebied kunnen worden toegelaten, zeker wanneer het betrokken gebied - zoals in casu - reeds structureel is aangetast, nu :

'het inrichtingen betreft die zich op de grens bevinden van wat nog als een para-agrarische inrichting en wat reeds als een zuiver commerciële of industriële inrichting moet worden beschouwd'.

In die omzendbrief wordt expliciet als voorbeeld gegeven :

'Kennels met uitgeruste hokken van minstens 100 dieren'.

De tussenkomende partij heeft dan ook met grote verwondering van de inwilliging van de door de verzoekende partijen ter zake ontwikkelde argumentatie kennis genomen. Zij is het met de argumentatie van de verzoekende partijen evenwel niet eens. Naar haar oordeel zijn een hondenkwekerij, een dierenpension en een handelszaak voor dieren wel degelijk als para-agrarische activiteiten te beschouwen, dit om navolgende redenen :

1. Vooreerst dient vastgesteld dat artikel 11.4.1 van het K.B. van 28 december 1972 enerzijds uitdrukkelijk bepaalt dat het agrarisch gebied bestemd is voor de landbouw 'in de ruime zin' en dat anderzijds in dit gebied ook para-agrarische activiteiten zijn toegelaten. Belangrijk hierbij is dat de Raad van State reeds eerder oordeelde dat uit niets blijkt dat het begrip 'para-agrarisch bedrijf' restrictief zou moeten worden uitgelegd, nu de agrarische gebieden - zoals gezegd - bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin, wat erop wijst dat het begrip 'landbouw' op extensieve wijze moet worden uitgelegd (R.v.St. ALLEMEERSCH, nr. 56.420, 23 november 1995), terwijl

artikel 11.4.1 van voornoemd K.B. de agrarische en para-agrarische bedrijven op gelijke voet plaatst (zie R.v.St., LESAGE, nr. 56.419, 23 november 1995, R.W., 1995-96, 924, met noot W. LAMBRECHTS, 'Wat is een para-agrarisch bedrijf?', zie ook : R.v.St., CUVELIER EN CONS., nr. 66.898, 24 juni 1997).

Hieruit volgt dan ook het begrip 'para-agrarisch bedrijf' extensief moet worden opgevat.

2. Tweedens heeft uw Raad eerder vastgesteld dat ook niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven een industrieel karakter kunnen hebben, zodat a fortiori ook bedrijven met een niet grondgebonden ambachtelijk of commercieel karakter in het agrarisch gebied kunnen worden toegelaten (vgl. R.v.St., n.v. DEJAEGHERE, nr. 56.744, 7 december 1995).
3. In het licht van de door uw Raad voorgestane ruime interpretatie van het begrip 'para-agrarisch' kan de argumentatie van de verzoekende partijen niet worden bijgetreden. Immers, in wezen betreft de geplande exploitatie het houden van en kweken met dieren (dus niet een loutere opvang of asiel voor verwaarloosde dieren). Er wordt niet ingezien waarom een dergelijke activiteit niet in het agrarisch gebied zou kunnen worden toegelaten.

De enige verantwoording die hiervoor - naar het oordeel van de tussenkommende partij - denkbaar is, is dat het soort dieren, die de exploitant houdt en/of kweekt, of de menselijke consumptie van dieren of producten van dieren (opbrengst van natuurlijke producten) blijkbaar als determinerende criteria worden gehanteerd om uit te maken of het al dan niet een para-agrarische activiteit betreft.

De tussenkommende partij wordt tot die conclusie genoopt, nu blijkbaar wél wordt aanvaard dat bijvoorbeeld het houden en fokken van paarden (d.i. geen manege, want niet louter gericht op recreatie) een para-agrarische activiteit is (zie omzendbrief RO97/5 en R.v.St., VAN DER BRUGGEN, nr. 73.625, 13 mei 1998; vgl. R.v.St., LAURIOLA, nr. 40.112, 17 augustus 1992; R.v.St., VAN BUEL, nr. 78.800, 18 februari 1999), zonder dat inzake het fokken van paarden noodzakelijkerwijs een connotatie met menselijke consumptie of voorbrengst van natuurlijke producten moet worden gemaakt. Immers, het fokken van paarden kan evengoed (en is dit doorgaans ook) gericht zijn op de verkoop van het (levende) dier, bvb. met het oog op de inzet ervan in de ruitersport, bij ordehandhaving, edm. Volgens de tussenkommende partij valt - voor wat de aard van de activiteit betreft - aldus in essentie geen onderscheid te maken tussen bvb. het houden en kweken van honden en het houden en fokken van paarden.

4. Weze opgemerkt dat in dit verband ten onrecht werd verwezen naar het arrest VAN DEN BUSSCHE (R.v.St., VAN DEN BUSSCHE, nr. 64.754, 25 februari 1997). In die zaak betrof het immers een dierenasiel, dat werd aanzien als een dienstverlening aan de gemeente die hierdoor ontlast zou worden van loslopende dieren of een dienstverlening aan privé-personen die zich van onhandelbare dieren wensen te ontdoen. Zoals reeds werd aangestipt, wordt met huidige aanvraag niet de exploitatie van een asiel, maar van een pension én kwekerij beoogd.
5. Hoewel zulks niet tot de onmiddellijke beoordeling van de Raad behoort, mag in dit verband tenslotte de vraag worden geopperd in welk ander bestemmingsgebied een dergelijke activiteit zou moeten/kunnen worden ondergebracht. Het leidt weinig twijfel dat het

agrarisch gebied daarvoor het meest geschikt is, zeker nu in casu vaststaat dat

- het een structureel agrarisch gebied betreft (zie nabijheid van diverse zonevreemde, residentiële woningen, een voetbalterrein, een afbraakbedrijf, ...)
- de exploitatie zou gebeuren in een bestaand leegstaand landbouwbedrijf,
- de inrichting op ruime afstand van de omliggende woongebieden is gelegen (1400 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, 1350 m van een woonuitbreidingsgebied, 140 m van een recreatiegebied en 80 m van een woongebied met landelijk karakter).
- de aanvraag voldoende blijkt geeft van het feit dat alle nodige maatregelen werden voorgesteld om de hinder tot een minimum te beperken (isolatie, ...)

De agrarische zone is het gebied bij uitstek (is) om dieren te houden, terwijl in redelijkheid mag worden gesteld dat katten of honden niet hinderlijker zijn dan bvb. koeien of varkens";

3.1.5. Overwegende dat de **verzoekende partijen** in hun laatste memorie geen bijkomende argumenten ontwikkelen ;

3.1.6. Overwegende dat, nadat de auditeur-verslaggever in zijn verslag had besloten tot de gegrondheid van het middel, de **verwerende partij** in haar laatste memorie argumenteert :

"1. Voorafgaandelijke bemerkingen :

Vooreerst dienen een aantal randbemerkingen gemaakt te worden :

a) « asiel » - « kennel »

In de bestreden beslissing wordt inderdaad een onderscheid gemaakt tussen een dieren 'asiel' en een honden 'pension'.

Het auditoraat is van oordeel (zie verslag p. 31 eerste alinea) dat dit onderscheid irrelevant is. Deze kritiek is nochtans niet terecht.

Dit onderscheid is immers wel degelijk relevant en van wezenlijk belang voor de bepaling van het hinderlijk karakter van de inrichting en een eventueel nadeel dat omwonenden zouden kunnen ondervinden.

Dit heeft vanzelfsprekend zoals het auditoraatsverslag wél terecht aanstipt niets te maken met de uitbating vanuit het stedenbouwkundig oogpunt, maar voor de burens maakt het wel degelijk een enorm verschil uit!

Verwerende partij heeft alle mogelijke aspecten die aan bod komen bij een dergelijke uitbating in overweging genomen om de hinder van de inrichting te beoordelen, en kwam tot het besluit dat die tot een aanvaardbaar niveau zou beperkt kunnen worden bij naleving van de opgelegde voorwaarden.

b) vergelijking met paardenfokkerijen

Verwerende partij had eveneens verwezen naar de rechtspraak van Uw raad inzake paardenfokkerijen.

Het auditoraat is ook hier (zie auditoraatsverslag p.31 al. 6) van oordeel dat de vergelijking niet opgaat (waarbij nochtans het argument van tussenkomende partij, nl. dat een paardenfokkerij wél als para-agrarisch kan worden gekwalificeerd, niet betwist wordt).

In het door het auditoraat aangehaalde arrest nr. 92.150 van 11 januari 2001 van Uw Raad wordt geoordeeld dat een inrichting waar paarden worden gestald en afgericht veeleer een 'recreatieve functie' heeft en bijgevolg niet thuishoort in een agrarisch gebied.

Dit arrest doet echter geen uitspraak over het al dan niet conform zijn met de bestemming agrarisch gebied van een paardenfokkerij.

De Raad oordeelt daarentegen wel 'dat een paardenfokkerij van maximum acht paarden bezwaarlijk als een leefbaar bedrijf te beschouwen is, zoals vereist in het geciteerd artikel 11.4.1 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972' en geeft daarmee meteen aan dat een paardenfokkerij wel degelijk een para-agrarische activiteit is, terwijl die ook niet op de landbouw afgestemd is of er nauw bij aansluit.

In een aantal eerdere arresten had Uw Raad dit trouwens reeds bevestigd.

De vraag is, of er enig verschil kan zijn, vanuit stedenbouwkundig oogpunt tussen het fokken van paarden en het fokken van honden. Paarden zijn immers sedert lang niet meer met de landbouw 'verbonden' en kunnen bijvoorbeeld verkocht worden om ingezet te worden in paardenrennen.

Gefokte paarden hoeven dus ook niet bestemd te zijn voor landbouwdoeleinden in de meest brede betekenis of moeten ook niet ingezet worden in het landbouwproductieproces.

Dit is nochtans hetgeen (door het auditoraat) vereist wordt van gekweekte honden.

2. Agrarisch gebied en 'landbouw in de ruime zin'

Sedert het ontstaan van (de) stedenbouwwetgeving en vooral sedert het inrichtingsbesluit op de Gewestplannen heeft Uw Raad zich diverse malen uitgesproken over de begrippen 'landbouw in de ruime zin' en 'para-agrarische activiteiten'.

De rechtspraak en rechtsleer terzake werd door de verwerende partij uitvoerig aangehaald in de memorie van antwoord (en dient hier dus niet herhaald te worden).

Los van de terechte bemerking van het auditoraat (in een andere zaak A/A70.486/VII 14.618 - dd. 25.1.2001 - p. 19), dat

'het inderdaad zo is dat milieuvergunningsaanvragen in principe moeten worden getoetst aan de voorschriften van de bindende plannen van aanleg, en dat de vergunning dient geweigerd te worden indien de inrichting niet past in de bindende voorzieningen van het plan. Het is evenwel zeer de vraag of deze regel in alle gevallen blind en dogmatisch moet toegepast worden.

De toetsing van vergunningsaanvragen aan de plannen van aanleg is maar zinvol voor zover het verlenen van de vergunning een impact heeft op de ruimtelijke ordening van het gebied....'

is het eveneens de vraag of met het verloop der jaren men het niet te ver is gaan zoeken.

De wetgever heeft inderdaad in het inrichtingsbesluit voorzien dat agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw 'in de ruime zin'.

Precies door deze verwijzing 'in de ruime zin' lijkt het overbodig naar de gebruikelijke spraakmatige betekenis terug te gaan :

VAN DALE : 'akkerbouw, het bewerken van het land om er veldvruchten van te oogsten ... in econ. zin omvat de landbouw, zowel veeteelt, tuinbouw als akkerbouw'.

Winkler Prins : in technische zin : het beïnvloeden van de plantaardige en dierlijke produktie door middel van bepaalde cultuurmaatregelen; in econ. zin: de toepassing van arbeid op de natuur om met medewerking van kapitaal de natuur te dwingen meer voor de mens nuttige planten en dieren voort te brengen dan de natuur zou opleveren als ze aan zichzelf wordt overgelaten.

De eerste commentatoren (zie o.m. reeds WASTIELS 'Urbanisatie - Die Keure IV- 'Commentaar' nr 134) wezen er reeds op dat

'(men) onder landbouw o.m. (moet) verstaan akker- weide- en tuinbouw, bloem- en heesterteelt, vee- en pluimveehouderij en -teelt, terwijl onder para-agrarische bedrijven worden gerangschikt loonwerkersbedrijven, pakstations voor fruit, graanopslagplaatsen, koelhuizen, drogerijen, aardappelbewaarplassen, bedrijfsgebouwen voor veekoop. Horen niet thuis in het agrarisch gebied : eigenlijke toeleverings- en verwerkingsindustrie (veevoeder, zuivel- en conservenfabrieken, slachthuizen); ondernemingen voor vervoer of aankoop van landbouwprodukten of voor verkoop van landbouwbenodigdheden en grondstoffen.'

De auteur wijst er - niet onterecht - op dat het verwondering mag wekken dat 'para-agrarische bedrijven als een afzonderlijke categorie werd omschreven (wat veeleer een beperking is ipv een uitbreiding van het begrip 'landbouw in de ruime zin').

De wetgever heeft er blijkbaar zelf nooit erg bij stilgestaan wat hier allemaal onder viel.

Het enige duidelijke onderscheid volgt uit de samenlezing van artikel 11.4.1 en 5.1.0 waaruit volgt dat in agrarisch gebied het begrip 'in ruime zin' moet worden toegepast, en in woongebied in 'enge' zin, m.a.w. de grondgebonden agrarische bedrijven.

(zie hieromtrent S. LUST 'Het KB van 28.12.72 -Een overzicht' TBP 1997 p.6).

In hetzelfde artikel wordt voor het overige blijkbaar verwezen naar het Ministerie van Landbouw (o.m. in verband met de bepaling van wat een 'leefbaar bedrijf' is), zodat trouwens evengoed ivm de definitie zou kunnen verwezen worden naar alle activiteiten die onder bevoegdheid van het Ministerie van Landbouw vallen.

Wanneer men dan weet dat het Ministerie van Landbouw ook uitsluitend bevoegd is voor de erkenningsvoorwaarden van hondenkwekerijen, kattenkwekerijen, dierenasielen en dierenpensions (cfr KB van 17.2.1997) en onlangs ook de door de Minister van Landbouw opgelegde maatregelen ivm de registratie van bepaalde categorieën van honden, trouwens het voorwerp uitmaakten van voorzieningen bij Uw Raad (cfr zaak A/A 81.729/IX-1583) kan men zich de vraag stellen of het in de loop der jaren opgebouwde rechtspraak, soms in de ene, dan weer in de andere zin, niet dient teruggebracht te worden naar wat werkelijk bedoeld werd 'landbouw in de ruime zin' hetzij, met inbegrip van alle voornoemde kwekerijen en asielen ?

Er zou alzo zelfs geen planologische onverenigbaarheid bestaan.

De verschillende ministeriële omzendbrieven hebben trouwens nooit iets anders gedaan dan deze begrippen, rekening houdende met de bestaande rechtspraak, toe te lichten.

3. Para-agrarische bedrijven ?

Een andere zienswijze is deze van de verdere ontleding van het begrip 'para-agrarisch' bedrijf zoals Uw Raad herhaald gedaan heeft (zie ook memorie van antwoord p.6 en 7) telkens benadrukkend dat 'men niet inziet waarom dit begrip restrictief dient uitgelegd te worden'.

Een inrichting is inderdaad pas toelaatbaar in een agrarisch gebied indien het een landbouwbedrijf in de ruime zin betreft of een para-agrarisch bedrijf.

Een hondenkennel en -kwekerij is uiteraard geen 'landbouwbedrijf', in de enge zin, doch kan wel degelijk als een para-agrarisch bedrijf aanzien worden.

Kweekbedrijven voor vee (landbouwdieren in de enge zin, zoals varkens, koeien, etc ...) horen evident thuis in agrarisch gebied ; het zijn gewoon 'landbouwbedrijven'.

Kwekerijen van andere dieren, die niet meer kunnen gerekend worden bij vee (landbouwdieren in de enge zin), zoals paarden, maar ook bijv. honden,

struisvogels, etc.... zouden dan weer ondergebracht kunnen worden bij de 'para-agrarische bedrijven'.

Bepalend is niet om welke dieren het gaat, maar wat de activiteit is. In dit geval is één van de activiteiten « kweken » en deze activiteit hoort per definitie in een agrarisch gebied.

Daarenboven worden er dieren « gestald ». Ook deze activiteit is kenmerkend voor een agrarisch gebied en de bedrijven die er ingeplant zijn.

Verwerende partij stelt vast dat agrarisch gebied het gebied bij uitstek is om dieren te houden en te kweken en des te meer nu deze activiteit kan geschieden zonder verdere aantasting van het gebied (zie ook verder).

Of dit stallen en kweken nu gebeurt met commercieel oogpunt of niet, doet uiteraard weinig terzake.

Om misverstand te vermijden werd een en ander in de omzendbrief omschreven als 'andere para-agrarische bedrijven die minder afgestemd zijn op de grondgebonden landbouw' (en waarbij ook verduidelijkt wordt dat deze stedenbouwkundig slechts verantwoord zijn in reeds aangetaste gebieden).

Er wordt dus geen 'nieuwe categorie' van bedrijven ingevoerd, maar de extensieve interpretatie werd enkel verduidelijkt (en enkel aangevuld met aanbevelingen ivm het niet-aantasten van de open ruimten en het hergebruik van reeds aanwezige gebouwen).

(4). Analogie met regeling zonevreemde bedrijven in art. 43, §7 e.v. van het Stedenbouwdecreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 ?

Een analoge regeling is trouwens uitgewerkt wat zonevreemde bedrijven betreft.

De regeling voor zonevreemde bedrijven in het Stedenbouwdecreet, laat toe dat een milieuvergunning bekomen wordt voor het (blijven) exploiteren van een inrichting die niet conform de bestemming van het gebied ingeplant is.

De kern van de toetsing in deze regeling is dat de goede ruimtelijke ordening niet mag geschaad worden.

Daaromtrent vermeldt de bepaling :

'Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwerving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.'

In casu blijkt volledig aan deze voorwaarden voldaan.

De Bestendige Deputatie heeft in haar besluit een grondig onderzoek gevoerd naar de te verwachten hinder en de impact op de onmiddellijke omgeving.

(Zie ook B. ROELANDTS « Buiten de Zone ; Zonevreemd bouwen en exploiteren, overzicht van wetgeving en rechtspraak », die Keure, 1998).

De goede ruimtelijke ordening zal in dit geval meer geschaad worden door een leegstaande bedrijfszetel die zal verkommeren en in verval zal geraken, nu een overname door een landbouwer zeer onwaarschijnlijk is.

Het standpunt van de bevoegde Minister (in (het) in de Memorie van Antwoord geciteerd Antwoord dd. 4.10.1996) is eveneens niets anders dan de toepassing van de thans ook wettelijk voorziene mogelijkheden om in verlaten bedrijfsgebouwen, een andere activiteit toe te laten.

Zelfs in de hypothe(se) dat de thans vergunde activiteit 'zonevreemd' zou zijn (quod non zoals hoger uiteengezet), zou dit op basis van deze beginse-len, planologisch nog steeds verantwoord (kunnen) zijn.

De beslissing om alzo in een lege bedrijfszetel van een vroegere varkenshouderij zonder bijkomende ingrepen in het landschap of bijkomende constructies bijvoorbeeld een hondenkennel en -kwekerij toe te laten is derhalve voorzeker niet onredelijk.

Verwerende partij heeft trouwens haar beslissing genomen met een zorgvuldige afweging van mogelijke hinder voor de omwonenden (die in agrarisch gebied wonen en vroeger woonden in de nabijheid van 4000 varkens) en bovendien rekening gehouden met alle voornoemde evoluties.";

3.2. Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden **beoordeeld** :

3.2.1. Het betrokken perceel ligt in een gebied dat door het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, is bestemd tot agrarisch gebied.

3.2.2. Het bestreden besluit steunt op de volgende stedenbouwkundige motieven :

"De inrichting is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (K.B. van 07.03.1977) gelegen in agrarisch gebied, op een afstand van :

- ca. 1400 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter,
- ca. 1350 m van een woonuitbreidingsgebied,
- ca 140 m van een recreatiegebied (voetbalvelden),
- 80 m van woongebied met landelijk karakter.

De inrichting is gesitueerd in het landelijk gehucht Asbeek.

De ruime omgeving heeft een landelijk en agrarisch karakter.

Een strook landelijk woongebied begint op ca. 80 m van de stallen.

Binnen een straal van 100 m rond de inrichting bevinden zich hooguit vijf woningen alle in het agrarisch gebied. De meest nabije woning vreemd aan de gevraagde inrichting is deze van de exploitant van het aanpalende tuinbouwbedrijf.

Het dierenpension wordt ingericht in een voormalige varkenshouderij (4900 mestvarkens). Het betreft derhalve een reaffectatie van bestaande boerderijgebouwen. Overeenkomstig de toelichting bij het K.B. van 28.12.1972 betreffende de vaststelling van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen wordt een hondenkennel met uitgeruste hokken voor minstens 100 honden beschouwd als een para-agrarische bedrijvigheid.

Bijgevolg kan gesteld worden dat de inrichting die het voorwerp van onderhavige milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met bovengenoemde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.

(...)

Tijdens het openbaar onderzoek (in eerste aanleg) werden volgende bezwaren ingediend (samengevat) :

(...)

- er is geen stedenbouwkundige aanvraag tot bestemmingswijziging van de varkensstallen alsook geen verenigbaarheid van het bedrijf met het agrarisch karakter van het gebied.

(...)

Bespreking van deze bezwaren :

(...)

- Een hondenkennel met ingerichte hokken voor meer dan 100 dieren is wel degelijk planologisch verenigbaar met de bestemming agrarisch

gebied; de toelichting bij het gewestplan vermeldt dit tekstueel; door het feit dat de inrichting wordt ondergebracht in bestaande gebouwen van een voormalige grootschalige varkenskwekerij is er helemaal geen invloed op het landschap; bovendien is de omgeving op het gewestplan niet ingekleurd als landschappelijk waardevol, in tegenstelling tot wat in sommige bezwaarschriften wordt geponeerd".

Aldus ging de vergunningverlenende overheid er van uit dat de exploitatie van de betrokken "hondenkennel" verenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied, omdat het een para-agrarisch bedrijf zou betreffen.

3.2.3. Artikel 11,4.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt onder meer :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. (...)".

3.2.4. Uit een grondige analyse van de door de tussenkomende partij neergelegde vergunningsaanvraag blijkt dat deze enerzijds betrekking heeft op een "dierenpension met een minimum van 100 en een maximum van 400 dieren" en dat die dieren honden en katten zijn.

Anderzijds wordt in de aanvraag gewag gemaakt van "dierenpension & kweken van honden".

Voorts wordt in de aanvraag gespecificeerd dat "het dierenpension onderhevig is aan seizoenschommelingen en (dat) in de periode juli-augustus de bezettingsgraad het hoogst is", meer bepaald wordt de aanwezigheid van 110 honden tijdens die maanden verwacht.

Er kan dan ook worden aangenomen dat de vergunde inrichting zowel een pension als een kennel betreft.

3.2.5. Een pension voor honden en katten, hetgeen de tijdelijke opvang van die dieren inhoudt, heeft uiteraard geen uitstaans met het begrip "landbouw", zelfs in de ruime zin, vermits die activiteit niet gericht is op de productie van vruchten, gewassen of vee.

Dergelijke activiteit kan ook niet als "para-agrarisch", d.w.z. onmiddellijk aansluitend bij of afgestemd op de landbouw, zelfs in de ruime zin, worden bestempeld.

3.2.6. Ook het kweken van honden kan niet worden ingepast in de bovenvermelde begrippen.

Die activiteit is immers evenmin gericht op de productie van vruchten, gewassen of vee, en ze is daar ook niet op afgestemd of erbij aansluitend.

De toepasselijke indelingsrubriek 9.9 van Vlare I maakt bovendien geen onderscheid tussen het "houden" van honden, het africhten ervan, en "hondenkennels".

3.2.7. In de mate dat een ministeriële omzendbrief, of het ministerieel antwoord op een parlementaire vraag dienaangaande een ander standpunt zouden inhouden, is dat standpunt strijdig met de bepalingen van het inrichtingsbesluit van 28 december 1972 en kunnen partijen zich daarop niet met goed gevolg voor de Raad van State beroepen.

3.2.8. Indien uit de concrete omstandigheden van een zaak zou blijken dat een paardenfokkerij geen betrekking heeft op dieren die in het landbouwproces worden betrokken of erop afgestemd zijn of er onmiddellijk bij aansluiten, zou ook dergelijke fokkerij niet in een agrarisch gebied thuis horen.

3.2.9. Het komt de Vlaamse regering, en niet de Raad van State, toe te bepalen in welk bestemmingsgebied bijvoorbeeld een inrichting voor het houden van honden of katten wel thuishoort, en, meer algemeen, eindelijk klaarheid te scheppen, op de juridisch correcte manier, d.i. door een precisering in het inrichtingsbesluit zelf, omtrent de activiteiten die zij in een agrarisch gebied toelaatbaar acht.

3.2.10. Het feit dat zonevreemde bedrijven onder bepaalde voorwaarden kunnen worden vergund, wanneer de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, is ter zake niet relevant, nu het bestreden besluit ervan uitgaat dat de betrokken inrichting niet zonevreemd is.

3.2.11. Uit het bovenstaande volgt dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 24 augustus 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat de n.v. GILSIM had ingesteld tegen het besluit van 27 maart 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een dierenpension voor 300 honden en 100 katten, gelegen aan de Elshout 5 te Asse, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en aan de n.v. GILSIM de vergunning wordt verleend om op bovenvermeld adres een dierenpension voor maximum 160 honden en 100 katten te exploiteren.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 1041,18 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 1041,18 euro, komen voor een zesde ten laste van de vierde verzoeker, en voor vijf zesde ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.